

Tradus și revizuit de IER (ier.gov.ro)

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

SECȚIA A PATRA

CAUZA BĂDOIU ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

(Cererea nr. 5365/16)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

25 iunie 2019

Hotărârea a rămas definitivă. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În cauza Bădoiu împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a patra), reunită într-o cameră compusă din:

Faris Vehabović, *președinte*,

Iulia Motoc,

Péter Paczolay, *judcători*,

și Andrea Tamietti, *grefier adjunct de secție*,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la 4 iunie 2019,
pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 5365/16 îndreptată împotriva României, prin care un resortisant al acestui stat, domnul George Vichente Bădoiu („reclamantul”), a sesizat Curtea la 5 ianuarie 2016, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”).

2. Reclamantul a fost reprezentat de F. David, avocat în Arad. Guvernul român („Guvernul”) a fost reprezentat de agentul guvernamental, doamna C. Brumar, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. La 24 februarie 2016, capetele de cerere formulate de reclamant în temeiul art. 3 din Convenție au fost comunicate Guvernului, iar cererea a fost declarată inadmisibilă pentru restul capetelor de cerere în temeiul art. 54 § 3 din Regulamentul Curții.

ÎN FAPT**I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI**

4. Reclamantul s-a născut în 1983 și locuiește în Arad.

A. Controlul efectuat de poliție

5. La 8 noiembrie 2010, în jurul orelor 23, în timp ce reclamantul se afla pe un drum public însoțit de mai mulți prieteni, o mașină de patrulă a poliției s-a oprit în apropierea grupului acestora, iar un echipaj format din trei polițiști a procedat la controlul actelor de identitate.

6. Versiunile Guvernului și cea a reclamantului sunt diferite cu privire la circumstanțele controlului.

1. Versiunea Guvernului

7. Guvernul susține că reclamantul consumase alcool, că a refuzat să se supună controlului și că a avut o atitudine provocatoare și violentă față de polițiști. Potrivit Guvernului, polițiștii au fost obligați să folosească forța și să-l încâtușeze pe reclamant pentru a-l urca în mașină și pentru a-l conduce la secția de poliție, în vederea identificării. În timpul transportului, reclamantul nu ar fi fost supus niciunei violențe.

8. După sosirea la secția de poliție, reclamantul s-ar fi trântit la pământ și s-ar fi lovit cu capul de grilajul metalic al ușii de la intrare. Abia după acest eveniment și-ar fi prezentat cartea de identitate. Polițiștii i-au întocmit proces-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor pentru refuzul de a prezenta actul de identitate și l-au eliberat ulterior pe reclamant. Acesta ar fi părăsit secția de poliție neînsoțit.

2. Versiunea reclamantului

9. Reclamantul afirmă că nu consumase alcool și că grupul său de prieteni negocia vânzarea unui autoturism. Acesta precizează că nu s-a opus controlului și recunoaște că, în timp ce își aștepta rândul pentru a-și prezenta cartea de identitate, a vrut să facă o glumă și a aplicat un autocolant pe mașina poliției, ceea ce ar fi declanșat furia polițiștilor.

10. Nu s-a manifestat violent împotriva polițiștilor. Le-a prezentat actul de identitate și a urcat apoi fără a se opune în mașina poliției. Agresiunea a avut loc în mașina poliției, unde polițiștii l-au lovit în cap, a continuat la secția de poliție, unde trei polițiști i-au aplicat lovituri cu pumnul, cu picioarele și cu bastoanele timp de aproximativ zece minute. A reușit să răspundă apelului telefonic al unui prieten, I.V.V., și agresiunea s-a încheiat după acel moment. Prietenul respectiv a venit să-l caute la secția de poliție.

3. Procesul-verbal al intervenției

11. Polițiștii au redactat la 9 noiembrie 2010 un proces-verbal al intervenției. În acesta se indica faptul că respectivul control a avut loc la ora 0 și 30 de minute și că, cu această ocazie, reclamantul a refuzat să prezinte cartea de identitate, că a devenit violent și a agresat un polițist. Polițiștii au fost constrânși să folosească forța pentru a-l încâtușa pe reclamant și pentru a-l urca în mașină. La sosirea în secția de poliție, polițiștii i-au verificat identitatea și i-au aplicat o amendă pentru refuzul de a se supune controlului.

B. Documentele medicale

12. După ce au părăsit secția de poliție, reclamantul și I.V.V. s-au întors pe strada unde a avut loc controlul. Reclamantul a apelat la 112, centrul de preluare a apelurilor de urgență.

13. Lucrătorii din serviciul de ambulanță trimiși la fața locului l-au preluat, i-au acordat primele îngrijiri și l-au transportat la serviciul de urgențe al spitalului județean. Reclamantul a fost primit în spital la ora 0 și 29 de minute. Dimineată, a fost transferat la serviciul de neurochirurgie al spitalului.

14. Reclamantul a rămas spitalizat până la 11 noiembrie 2010. A fost supus unor examene medicale, care au permis să se constate că suferise un traumatism cranian, contuzii la nivel toracal, dorsal, pelvian și frontal, în special la nivelul feței, la maxilar, dinți și bărbie, și că, în plus, prezenta echimoze pe mâini, brațe, picioare și vertebre și că pe limbă prezenta o plagă care era infectată.

15. La 12 noiembrie 2010, reclamantul a fost examinat de un medic legist. Acesta a redactat un raport, care menționa 17 plăgi și echimoze care fuseseră cauzate la 8 noiembrie 2010 prin lovituri date cu sau de obiecte dure. Medicul estima că vătămările vor necesita 8 sau 9 zile de îngrijiri medicale.

16. La 15 și 16 noiembrie 2010, examenele făcute de secția otorinolaringologie („ORL”) au permis identificarea unei plăgi în canalul auditiv, fără leziune de timpan.

C. Procedura judiciară

1. Plângerea penală pentru violențe

17. Reclamantul a formulat plângere împotriva celor trei polițiști care ar fi comis agresiunea.

18. Poliția judiciară l-a interogat pe reclamant, pe mama sa, pe polițiștii în cauză, pe prietenii reclamantului și pe un martor, H.A.N., care afirma că a fost prezent în apropierea locului unde poliția procedase la controlul actelor de identitate.

19. La 6 decembrie 2010, polițiștii au declarat că reclamantul a refuzat să prezinte cartea de identitate în timpul controlului poliției. Potrivit acestora, persoana în cauză s-a arătat „cooperantă” să urce în mașină. În cursul deplasării spre secția de poliție, a devenit însă violent și, odată sosit, ar fi agresat un polițist în fața secției de poliție. Polițiștii au utilizat forța pentru a-l controla și pentru a-l încătușa pe reclamant, care a acceptat apoi să prezinte cartea de identitate. I-au aplicat o amendă contravențională reclamantului și l-au pus în libertate.

20. Martorul H.A.N. a afirmat că, în timpul controlului, reclamantul a agresat un polițist și că a fost încătușat înainte de a urca în mașina de poliție.

21. Reclamantul și prietenii săi au negat orice violență împotriva polițiștilor. Reclamantul a contestat, de asemenea, prezența lui H.A.N. la locul controlului actelor și l-a acuzat pe acesta din urmă de mărturie mincinoasă, la instigarea polițiștilor. Martorul I.V.V., care afirma că a venit să-l caute pe reclamant la secția de poliție, a declarat că a văzut pete de sânge pe unul din obiectele din secția de poliție și pe hainele și pe fața reclamantului.

22. Interogați a doua oară de poliția judiciară la 14 ianuarie 2011, polițiștii au reiterat versiunea faptelor pe care o prezentaseră în primele lor declarații (supra, pct. 19). La 26 ianuarie 2011, și-au menținut, din nou, declarațiile.

23. Parchetul de pe lângă Tribunalul Arad a început urmărirea penală împotriva polițiștilor și a dispus realizarea a două expertize medico-legale pentru a stabili numărul de zile de tratament necesare și cauza leziunilor. Cele două expertize efectuate de Institutul de Medicină Legală din Arad și de cel din Timișoara la 14 septembrie 2012, respectiv la 16 iunie 2013 au confirmat concluziile primului examen medico-legal din 12 noiembrie 2010 (supra, pct. 15), și anume că leziunile reclamantului au necesitat 8 sau 9 zile de îngrijiri medicale și că fuseseră provocate de lovituri date cu sau de obiecte dure.

24. La 5 septembrie 2012, parchetul i-a audiat pe polițiști. Aceștia au prezentat o altă versiune a faptelor. Au afirmat că reclamantul a devenit violent și că a agresat un polițist în momentul controlului, ceea ce i-ar fi obligat să îl încătușeze pentru a-l urca în mașină și pentru a-l conduce la secția de poliție. Aceștia au declarat că, în momentul sosirii la secție, reclamantul era ținut de brațe de doi polițiști care încercau să îl controleze, că s-a trântit la pământ și că ulterior s-a lovit voluntar în mai multe rânduri cu capul de grilajul metalic al ușii de intrare a secției de poliție.

25. La 20 ianuarie 2014, polițiștii au reiterat în fața parchetului declarațiile din 5 septembrie 2012. Aceștia au adăugat că reclamantul prezenta sângerări în timp ce se afla în secția de poliție din cauza rănilor pe care și le autoprovocase.

26. La 22 ianuarie 2014, parchetul a clasat plângerea pe motiv că leziunile reclamantului au rezultat în urma folosirii justificate și proporționate a forței, precum și în urma unor fapte de autoagresiune. Cu privire la contestația reclamantului, Tribunalul Arad și Curtea de Apel Timișoara au dispus redeschiderea anchetei. Instanțele respective au considerat că ancheta nu a respectat cerințele art. 3 din Convenție.

27. Dosarul a fost apoi transferat către Parchetul militar din Timișoara, pe motiv că unul dintre cei trei polițiști avea statut de militar. Procurorul militar i-a interogat din nou pe cei trei polițiști care au reiterat declarațiile din 5 septembrie 2012 (supra, pct. 24). La 30 aprilie 2015, procurorul militar a clasat plângerea.

28. Parchetul militar a hotărât că leziunile fuseseră cauzate în timpul controlului actelor de identitate, dar a considerat că polițiștii au utilizat o forță proporțională în raport cu comportamentul violent al reclamantului. De asemenea, a hotărât că anumite leziuni fuseseră rezultatul unei autoagresiuni. La 14 septembrie 2015, Tribunalul Arad a respins contestația reclamantului.

2. Plângerea penală depusă împotriva polițiștilor pentru fals în înscrisuri

29. Reclamantul a depus plângere împotriva celor trei polițiști, pe care i-a acuzat de coruperea martorului H.A.N. (supra, pct. 20-21) și de prezentarea de fapte contrafăcute în procesul-verbal al intervenției.

30. La 10 octombrie 2014, Parchetul militar Timișoara a respins plângerea. Contestația reclamantului a fost respinsă de Tribunalul Arad.

3. Contestarea amenzii contravenționale aplicate pentru refuzul de a se supune controlului actelor de identitate

31. La 8 noiembrie 2010, polițiștii i-au aplicat reclamantului o amendă de 100 de lei românești [RON – aproximativ 20 euro (EUR) la momentul faptelor] pentru refuzul de a se supune controlului actelor de identitate.

32. Prin hotărârea rămasă definitivă la 11 aprilie 2011, Judecătoria Arad a admis contestația reclamantului și a anulat amenda. Instanța a considerat că reclamantul a fost victima unor rele tratamente din partea polițiștilor, în măsura în care nu s-a sustras controlului și le-a prezentat actul de identitate.

4. Contestarea amenzii penale aplicate pentru fapte de ultraj contra forțelor de ordine

33. Parchetul i-a aplicat reclamantului o amendă penală de 300 RON (aproximativ 60 EUR la momentul faptelor) pentru fapte de ultraj contra forțelor de ordine săvârșite în timpul controlului din data de 8 noiembrie 2010.

34. Prin hotărârea rămasă definitivă la 28 martie 2012, Judecătoria Arad a respins contestația reclamantului. A considerat că din înscrisurile din dosar rezulta că reclamantul a adresat injurii polițiștilor.

ÎN DREPT

I. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ART. 3 DIN CONVENȚIE

35. Reclamantul se plânge că a fost supus la rele tratamente în timpul controlului poliției din 8 noiembrie 2010. De asemenea, susține că autoritățile interne nu au efectuat o anchetă efectivă asupra acuzațiilor de rele tratamente. El invocă art. 3 din Convenție, redactat după cum urmează:

„Nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.”

A. Cu privire la admisibilitate

36. Constatând că cererea nu este în mod vădit nefondată în sensul art. 35 § 3 lit. a) din Convenție și că, în plus, nu există niciun alt motiv de inadmisibilitate, Curtea o declară admisibilă.

B. Cu privire la fond

1. Cu privire la acuzațiile de rele tratamente

a) Argumentele părților

37. Guvernul face trimitere la concluziile anchetei interne, care ar fi stabilit că polițiștii au utilizat o forță proporțională în raport cu comportamentul violent al reclamantului și că anumite leziuni fuseseră cauzate prin autoagresiune.

38. Reclamantul susține că a fost supus la rele tratamente în timp ce se afla în mașina poliției, precum și în secția de poliție, în timpul controlului actelor de identitate. Acesta prezintă contradicțiile care, în opinia sa, afectau versiunea faptelor prezentată de polițiști.

b) Motivarea Curții

Curtea face trimitere la principiile generale aplicabile în ceea ce privește aspectul material al art. 3 din Convenție, pe care le-a reamintit în hotărârea *Bouyid împotriva Belgiei* [(MC, nr. 23380/09, pct. 81-90, CEDO 2015)]. În special, reamintește că, atunci când evenimentele în cauză sunt cunoscute, în totalitate sau în cea mai mare parte, exclusiv de autorități, precum în cazul persoanelor aflate în arest preventiv, orice rană survenită în perioada respectivă conduce la puternice prezumții de fapt. Prin urmare, sarcina probei revine Guvernului: acesta are obligația să furnizeze o explicație satisfăcătoare și convingătoare, prezentând probe care stabilesc fapte de natură să pună la îndoială relatarea victimei. În lipsa unei astfel de explicații, Curtea este îndreptățită să tragă concluzii care pot fi în defavoarea Guvernului. Acest lucru este justificat de faptul că persoanele aflate în arest preventiv sunt într-o situație de vulnerabilitate și că autoritățile au datoria de a le proteja (*Bouyid*, citată anterior, pct. 83).

40. În speță, Curtea constată, în primul rând, că din documentele medicale depuse la dosar rezultă că, la 8 noiembrie 2010, reclamantul a suferit leziuni care au necesitat 8 sau 9 zile de îngrijiri medicale (supra, pct. 15 și 23). Nu există nicio îndoială că aceste leziuni au fost de o gravitate suficientă pentru a intra sub incidența art. 3 din Convenție.

41. Curtea observă în continuare că părțile sunt în dezacord cu privire la originea acestor leziuni. Reclamantul îi acuză pe polițiști că au folosit forța împotriva sa, fără nicio justificare. Guvernul susține că o parte dintre leziuni au fost cauzate de polițiști în urma folosirii unei forțe care, în opinia sa, era

necesară și proporțională în raport cu comportamentul violent al reclamantului. În plus, potrivit Guvernului, reclamantul și-a autoprovocat el însuși alte vătămări corporale (supra, pct. 7-8 și 10).

42. În ceea ce privește argumentul potrivit căruia reclamantul a avut un comportament violent, Curtea ia notă de faptul că, în primele lor declarații, din data de 6 decembrie 2010 (supra, pct. 19), care au fost ulterior reiterate la 14 și 26 ianuarie 2011 (supra, pct. 22), polițiștii indicau că partea interesată s-a dovedit „cooperantă” și că nu au făcut uz nici de forță, nici de cătușe pentru a-l urca în mașină.

43. Curtea observă că raportul incidentului oferă faptelor o descriere diferită, din care reiese că reclamantul devenise violent în timpul controlului (supra, pct. 11). Ia notă de faptul că polițiștii și-au modificat ei înșiși declarațiile, la 5 septembrie 2012 și că declară că l-au încătușat pe reclamant pentru a-l urca în mașină (supra, pct. 24). Cu toate acestea, presupunând chiar că ar fi fost necesar să folosească forța pentru a-l controla pe reclamant și a-l conduce la secția de poliție, Curtea consideră că multiplele traumatisme și leziuni prezente pe tot corpul reclamantului nu erau compatibile cu simple măsuri de imobilizare. În acest sens, ia notă de faptul că, potrivit certificatului medico-legal depus la dosar, aceste leziuni fuseseră cauzate de lovituri repetate date cu sau de obiecte dure (supra, pct. 14-16).

44. Curtea ia notă, în continuare, de faptul că polițiștii au afirmat că reclamantul a fost implicat în acte de automutilare în cadrul secției de poliție. Acesta s-ar fi trântit în mod repetat la pământ și s-ar fi lovit de grilajul metalic al ușii de intrare a secției de poliție, și astfel și-ar fi produs el însuși anumite leziuni (supra, pct. 24).

45. Curtea emite îndoieli serioase cu privire la credibilitatea acestor declarații. Constată că, în declarațiile lor inițiale din 6 decembrie 2010, reiterate la 14 și la 26 ianuarie 2011, polițiștii nu făcuseră nicidecum referire la fapte de autoagresiune (supra, pct. 19 și 22).

46. Curtea ia notă, de asemenea, de faptul că procesul-verbal al incidentului nu conținea niciun indiciu despre împrejurările în care reclamantul, care se afla încătușat și sub controlul forțelor de poliție în sediul poliției, și-ar fi produs el însuși aceste leziuni, și nicio descriere, fie și sumară, a leziunilor provocate (supra, pct. 11).

47. În această privință, Curtea reamintește importanța consemnării în scris a tuturor informațiilor relevante care să permită ulterior clarificarea, în caz de nevoie, a circumstanțelor referitoare la prezența persoanelor în secția de poliție, precum leziuni vizibile ale persoanei arestate, și să ofere o explicație plauzibilă privind ceea ce s-a întâmplat în secțiile de poliție. A nu consemna aceste informații constituie o deficiență gravă, de natură să permită forțelor de poliție să se exonereze de răspundere în ceea ce privește situația persoanei aflate sub controlul lor [a se vedea, *mutatis mutandis*, *Iambor împotriva României* (nr. 1), nr. 64536/01, pct. 168, 24 iunie 2008, și *Timurtaş împotriva Turciei*, nr. 23531/94, pct. 105, CEDO 2000-VI]. În speță, această deficiență

a fost cu atât mai gravă cu cât polițiștii ar fi constatat că reclamantul era rănit și sângera (supra, pct. 25).

48. Având în vedere cele de mai sus, Curtea constată că reclamantul era rănit în timp ce se afla în totalitate sub controlul polițiștilor, și că Guvernul nu a furnizat nicio explicație plauzibilă cu privire la acest subiect. Această constatare este suficientă pentru a permite Curții să concluzioneze că este angajată răspunderea statului.

49. Prin urmare, a fost încălcat art. 3 din Convenție sub aspectul său material.

2. Cu privire la acuzația privind insuficiența anchetei

a) Argumentele părților

50. Guvernul consideră că autoritățile interne au desfășurat o anchetă efectivă cu privire la acuzațiile reclamantului.

51. Reclamantul consideră că ancheta penală nu a fost una efectivă.

b) Motivarea Curții

52. În ceea ce privește obligația autorităților naționale de a deschide o anchetă și de a desfășura o investigație efectivă, Curtea face referire la principiile care decurg din jurisprudența sa [*El-Masri împotriva Fostei -Republici Iugoslave a Macedoniei (MC)*, nr. 39630/09, pct. 182-185, CEDO 2012; *Bouyid, citată anterior, pct. 115-123; și Alpar împotriva Turciei*, nr. 22643/07, pct. 44-47, 26 ianuarie 2016).

53. În speță, nu este contestat faptul că acuzațiile de rele tratamente sunt „credibile” în sensul jurisprudenței citate anterior. Întrucât a avut loc o anchetă în prezenta cauză, rămâne să fie apreciat caracterul său efectiv.

54. Curtea constată că, la 22 ianuarie 2014, parchetul a finalizat ancheta prin adoptarea deciziei de respingere a plângerii reclamantului fără începerea urmăririi penale (supra, pct. 26). Ia act de faptul că, astfel, parchetul a ținut seama de teza avansată de polițiștii potrivit căreia leziunile reclamantului rezultaseră în urma folosirii justificate și proporționale a forței, precum și a faptelor de autoagresiune.

55. Curtea ia notă de la bun început de faptul că parchetul nu s-a concentrat asupra faptului că polițiștii și-au modificat declarațiile, în pofida faptului că nu a fost furnizată nicio explicație pentru a justifica aceste modificări. Curtea observă că, în cursul primelor interogatorii, polițiștii afirmă că reclamantul fusese „cooperant” (supra, pct. 9), că și-au modificat declarațiile lor la un an și 10 luni de la momentul faptelor și, mai ales că atunci au invocat pentru prima dată argumentul autoagresiunii, care, în opinia lor, ar fi fost cauza numeroaselor leziuni constatate (supra, pct. 24).

56. Curtea ia notă, de asemenea, de faptul că experții desemnați în cadrul celor două expertize tehnice dispuse de parchet nu au efectuat un examen medical aprofundat în ceea ce privește leziunile, ci doar au confirmat

concluziile certificatului medico-legal prezentat de reclamant (supra, pct. 23). Or, examinarea fiecărei leziuni, plăgi, hematom, echimoze și contuzii de pe corpul reclamantului ar fi putut fi decisive pentru a acredita afirmațiile polițiștilor privind legătura de cauzalitate dintre aceste leziuni, pe de o parte, și, pe de altă parte, manevrele de imobilizare și faptele de autoagresiune invocate, ceea ce ar fi dat mai multă greutate clasării plângerii.

57. În sfârșit, Curtea observă că Tribunalul Arad și Curtea de Apel Timișoara au considerat că ancheta parchetului soluționată prin ordonanța de clasare din 22 ianuarie 2014 nu răspundea cerințelor art. 3 din Convenție (supra, pct. 26). În plus, Tribunalul Arad a hotărât că reclamantul a fost victima unor rele tratamente din partea polițiștilor (supra, pct. 32).

58. Cu toate acestea, în pofida acestor hotărâri și a contradicțiilor evidente între cele două versiuni ale faptelor prezentate de polițiștii, parchetul militar s-a limitat la a-i reinteroga pe cei trei polițiști, care pur și simplu au reiterat declarațiile lor din 5 septembrie 2012 (supra, pct. 27), fără să încerce să obțină probe noi referitoare la faptele în discuție, după caz, printr-o reconstituire a faptelor sau o confruntare a tuturor protagoniștilor cauzei. Strict pe baza respectivelor declarații, parchetul militar a decis să nu redeschidă ancheta și a clasat plângerea și a doua oară (supra, pct. 27).

59. Având în vedere aceste deficiențe, care erau imputabile exclusiv autorităților de anchetă, Curtea consideră că acestea nu au stabilit în mod suficient de precis faptele care au avut loc în timpul controlului poliției și la secția de poliție, pentru a identifica originea și persoanele răspunzătoare pentru leziunile în litigiu.

60. În consecință, Curtea consideră că a fost încălcat art. 3 din Convenție sub aspectul său procedural.

II. CU PRIVIRE LA APLICAREA ART. 41 DIN CONVENȚIE

61. În conformitate cu art. 41 din Convenție:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

62. Reclamantul solicită 13 317 RON pentru prejudiciul material. De asemenea, solicită 30 000 de euro (EUR) pentru prejudiciul moral.

63. Guvernul contestă aceste pretenții. Indică faptul că suma solicitată pentru prejudiciul material reprezintă cheltuieli de judecată efectuate în fața instanțelor interne și a Curții. În ceea ce privește prejudiciul moral, consideră că suma solicitată este excesivă în raport cu jurisprudența Curții în materie.

64. Curtea remarcă faptul că cvasitotalitatea sumei solicitate pentru prejudiciul material se referă la plata cheltuielilor de judecată efectuate în fața instanțelor interne și a Curții. Prin urmare, Curtea se va concentra asupra caracterului rezonabil al acestei sume în partea din prezenta hotărâre dedicată cheltuielilor de judecată. Reclamantul solicită, de asemenea, 150 RON pentru serviciile de fizioterapie despre care afirmă că le-a primit în 2012. Curtea observă că reclamantul prezintă doar o chitanță care atestă plata serviciilor de fizioterapie, fără a preciza însă natura sau legătura cu leziunile suferite la 8 noiembrie 2010. Prin urmare, Curtea nu vede nicio legătură de cauzalitate între încălcarea constatată și serviciile medicale.

65. Având în vedere documentele depuse la dosar, Curtea consideră că reclamantului nu îi poate fi acordată nicio sumă pentru prejudiciul material pe care l-ar fi suferit în legătură directă cu încălcarea constatată a art. 3 din Convenție. În schimb, consideră că reclamantului ar trebui să i se acorde suma de 19 500 EUR pentru prejudiciul moral.

B. Cheltuieli de judecată

66. Reclamantul solicită 13 000 RON (aproximativ 2 700 EUR) pentru cheltuielile de reprezentare de către un avocat despre care afirmă că le-a efectuat în fața instanțelor interne și a Curții. De asemenea, reclamantul solicită rambursarea sumei de 63 RON, sumă care ar corespunde costului unei expertize medico-legale. De asemenea, solicită 56 RON pentru cheltuieli de corespondență în fața Curții și 42 RON pentru cheltuieli de fotocopiere. Prezintă documente justificative pentru toate aceste cheltuieli.

67. Guvernul solicită Curții să analizeze caracterul rezonabil al acestor cheltuieli, inclusiv al onorariilor avocatului, în măsura în care documentele justificative nu includ o evidență a orelor de muncă facturate.

68. Având în vedere documentele de care dispune și de jurisprudența sa, Curtea consideră rezonabil să acorde reclamantului, pentru toate cheltuielile, suma de 2 000 de euro.

C. Dobânzi moratorii

69. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE, ÎN UNANIMITATE, CURTEA

1. *Declară cererea admisibilă;*

2. *Hotărâște* că a fost încălcat art. 3 din Convenție sub aspectul său material;
3. *Hotărâște* că a fost încălcat art. 3 din Convenție sub aspectul său procedural;
4. *Hotărâște*
  - a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de trei luni, următoarele sume, convertite în moneda statului membru pârât, la rata aplicabilă la data plății:
    - i. 19 500 EUR (nouăsprezece mii cinci sute de euro), plus orice sumă care poate fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul moral;
    - ii. 2 000 EUR (două mii de euro), plus orice sumă datorată de reclamant cu titlu de impozit, pentru cheltuielile de judecată; și
  - b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, această sumă trebuie majorată cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;
5. *Respinge* cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris la 25 iunie 2018, în temeiul art. 77 § 2 și art. 77 § 3 din Regulamentul Curții.

Andrea Tamietti
Grefier adjunct

Faris Vehabović
Președinte